

I./2023

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

7. januar 2023

NEJEVOLJNA MEDICINSKA SESTRA

Christine, Uganda

Christinina družina je bila zelo revna, zato so jo poslali v internat, da bi jo vzgajali duhovniki v Ugandi. Z enim od duhovnikov se je tako zblížala, da ji je bil kakor oče. Duhovnik se je posebej zanimal za njeno dobro počutje in ji nudil nasvete, tudi potem ko se je odselila iz internata in kasneje končala šolo za medicinsko sestro.

Christine je potrebovala službo medicinske sestre, vendar ji je duhovnik svetoval naj ne ostane v mestu zaradi dela. »Morda te bodo pritegnile skušnjave mestnega življenja,« ji je rekel.

Christine je vedno zaupala duhovniku. Vendar tokrat ni bila prepričana, da želi živeti na podeželju, saj je mislila, da bo življenje v mestu veliko bolj udobno.

Ko je iskala delo, je med oglasi videla, da iščejo medicinsko sestro v zdravstvenem centru adventistov sedmega dne. Oklevala je s prijavo na razpis, ker je vedela, da medicinski center pripada adventistični cerkvi. Poleg tega pa je videla, da je zdravstveni center na podeželju. Ni si želela zapustiti mesta, zato se na priložnost za zaposlitev ni odzvala.

Nato pa jo je poklical duhovnik.

»Pripravi se,« ji je rekel. »Poslal sem ti voznika, da te odpelje na tvoje novo delovno mesto.«

»Kje bom delala?« je vprašala.

»Pohiti in se pripravi,« je rekel duhovnik. »Delovno mesto bodo kmalu zapolnili.«

Christine je mislila, da ji je duhovnik našel izjemno zaposlitveno priložnost, saj je bilo v njegovem glasu slišati, da je zelo pomembno. Voznik jo je prišel iskat in odpeljal na njeno novo delovno mesto. Ko sta prišla, je bila presenečena, ko je zagledala zgradbo adventističnega zdravstvenega centra.

Resnično si ni želela delati na podeželju, vendar ni videla druge izbire. Službo medicinske sestre je nejevoljno sprejela in se preselila v krajevno stanovanje.

Christine je v novi službi doživela vrsto pretresov. Prvič, življenje na podeželju je doživljala kot zapor. Drugič, bila je vsa iz sebe, ko je videla, da ljudje Boga častijo na sobotni dan. Ni mogla verjeti, da je Bog prisoten v takšni skupnosti. Ko je iskala svojo cerkev, kateri je pripadala sama in katera je častila Boga v nedeljo, se je izkazalo, da je predaleč.

»Le kaj lahko storim drugega, kakor to, da sedim tukaj v izolaciji?« se je spraševala.

Stalna skupina adventistov je prihajala k Christine na obisk, da bi z njo molili. Vsako soboto so z njo prepevali pesmi, molili in proučevali Sveto pismo. Njihova prijaznost se je dotaknila Christininega srca. Uživala je v skupnem petju. Počasi se je njeno srce odpiralo neznanemu adventističnemu stilu čaščenja Boga. Vendar jo je skrbelo, kaj bi rekel duhovnik, če bi vedel, da sodeluje pri njihovem čaščenju.

Člani cerkve so jo še naprej obiskovali, ona pa je vztrajno ignorirala njihove pozive, naj se pridruži adventistični cerkvi. Po treh letih so prenehali spraševati.

V tem času je Christine razmišljala o njihovih pozivih in tem, kar se je naučila med proučevanjem Svetega pisma. Celo svojo sestro je prepričala, da se je pridružila adventistični cerkvi.

»Učijo resnico,« je pripovedovala svoji sestri.

Christine je prenehala hoditi v svojo cerkev, ki je častila Boga v nedeljo, vendar pa je oklevala s pridružitvijo adventistični cerkvi, ker se ni mogla prisiliti k obiskovanju bogoslužij ob sobotah.

Nekega sobotnega jutra jo je član cerkve povabil na taborniško srečanje. Povabilo je bilo kot glasba za njena ušesa.

»To je moj dan!« je pomislila Christine.

S seboj je na skrivaj vzela dodatno obleko. V zadnjih treh letih je namreč videla veliko krstov in vedela je, kaj mora storiti.

Ko je pastor pozval h krstu, je odločno odkorakala naprej. Vsi, ki so jo poznali, so bili presenečeni, saj o svoji želji za krst, ni povedala nikomur.

Christine je prišla iz vode zelo vesela.

Danes Christine pripisuje Bogu vse zasluge, da jo je pripeljal v zdravstveni center katerega polno ime je Nchwanga Seventh-day Adventist Dispensary.

»Z oklevanjem sem šla v Nchwango, venar je bil Bog v tem mestu prijazen in milostljiv do mene,« pravi. »Moja izkušnja v Nchwangi je bila prelomnica v mojem življenju.«

Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal odpreti center za poljedelsko usposabljanje mladih v Nchwangi v Ugandi.

»Dragi poslušalci,« poziva Christine, »prosim, podprite ustanovitev tega centra za usposabljanje učencev, ki bo prav tako pomagal spremeniti številna življenja v Ugandi.«

14. januar 2023

LUKNJA V ŽELODCU

Marcel, Demokratična republika Kongo

Marcel je mislil, da umira, saj ga je strašno bolel trebuh. Ko je položil roko na trebuh, ga je samo še bolj bolelo. Vendar ni imel denarja za zdravnika, zato ni vedel, kaj naj naredi.

V Kinšasi, glavnem mestu Demokratične republike Kongo, ga nobena bolnišnica ne bi sprejela brez zagotovila, da bo plačal zdravljenje.

Nato pa mu je nekdo povedal za adventistično kliniko v Kinšasi. Mogoče bi mu tam lahko pomagali.

S pomočjo svojih otrok in žene Charlotte je Marcel odhitel v kliniko s 15 posteljami.

Na začudenje družine zdravniška ekipa ni spregovorila niti besede o plačilu. Namesto tega so Marcela in njegovo družino zasuli z molitvami.

»Veliko presenečenje za mojo družino in mene je bil odnos te medicinske ekipe, ki ni zahtevala ničesar. Njihova edina skrb je bila reševanje človeškega življenja,« pravi Marcel. »Za primerjavo, večina bolnišnic ne bi sprejela nikogar, ki ne bi vnaprej plačal storitve.«

Zdravniška ekipa je opravila vrsto testov in ugotovila, da Marcel trpi za perforacijo želodca.

Ni znano, kaj je povzročilo luknje v želodcu. Do perforacije lahko pride zaradi različnih razlogov, kot je npr. vnetja slepiča, zaužitja jedke snovi ali tujka, strelne rane ali rane, zadane z nožem.

Marcelov primer je bil resen. Vsebina njegovega želodca se je lahko razlila skozi luknje, kar bi lahko povzročilo smrt. Zdravniška ekipa je morala opraviti nujno operacijo. Operacija je bila zapletena. Trije od desetih ljudi ne preživijo postopka.

Marcel je bil sprejet na kliniko, vendar zdravniška ekipa ni imela vse potrebne opreme za izvedbo operacije. Najprej so morali poskrbeti, da so jo pridobili.

Ko je bila potrebna oprema pridobljena, je končno medicinska ekipa pripeljala Marcela v operacijsko sobo. Anesteziologi so ga uspavali. Zdravniki so pričeli z operacijo, skrbno popravili njegov želodec in ga nato zašili.

Marcel je prepričan, da je bil Bog in ne zdravniki ta, ki je opravil to delikatno operacijo.

»Poseg je bil preveč tvegan,« pravi. »Bil sem na pragu smrti. Ampak, če vam povem po resnici, je bil Bog ta, ki je operiral. Takšna operacija na želodcu je vprašanje življenja in smrti in jaz sem živ.«

Deset dni po operaciji je bil poseg razglašen za uspešnega.

»Iskreno povedano, moje življenje je Božji čudež. Naredil je vse,« pravi Marcel. »Ne morem pozabiti duha molitve, ki sem ga opazil v adventistični kliniki. Božja navzočnost je izredno potrebna v času stiske.«

Marcel je dejal, da tako on kot njegova družina ne bodo pozabili na kliniko, kraj, kjer je bilo rešeno njegovo življenje. Pravi, da nikoli ne bo pozabil na cerkev adventistov sedmega dne, ki upravlja kliniko.

»Kliniko prosimo, da še naprej opravlja dobrosrčna dela za vse ljudi,« pravi Marcel.

Klinika je leta 2019 prejela del daru trinajste sobote za nadgradnjo svojih prostorov in opreme. Zahvaljujemo se za vaš dar. Toda, kot je razvidno iz Marcelove zgodbe, potrebe majhne klinike s 15 posteljami ostajajo velike v mestu, v katerem prebiva 17 milijonov ljudi. Medicinska ekipa je še naprej predana temu, da vodi ljudi h Kristusu – eno osebo za drugo.

Marcel pravi, da je eden od teh ljudi.

»V kliniko sem prišel na robu smrti ven sem prišel živ!« pravi. »Naj bo hvaljeno Božje ime! Na podlagi teh dobrosrčnih dejanj sem spoznal Jezusa.«

21. januar 2023

OGNJENA LETALSKA NESREČA

Pius, Demokratična republika Kongo

Adventist sedmega dne se je čudežno izognil ognjeni letalski nesreči, ko je želel obiskati cerkev, ki jo je osnoval v oddaljeni regiji Demokratične republike Kongo.

Pius, 52-letni kongovski laični evangelist, in pilot sta skočila iz enomotornega dvokrilnega letala An-2 nekaj trenutkov preden je letalo trčilo ob tla. Preostalih pet potnikov na krovu je umrlo.

»Preživel je samo z mobilnim telefonom,« je povedala njegova žena Nicole.

Sporočilo o moževem stanju je prejela preko fotografij, ki jih je kmalu po nesreči poslal neki prijatelj. Pius je imel rano na glavi in nogi, ni pa imel nobene zlomljene kosti.

Na fotografijah, ki jih je prejela na mobilni telefon, je bil njen mož videti kot omamljen, oblečen v krvavo srajco in s telefonom v roki.

Nicole tri dni ni mogla govoriti s svojim možem in njegove prve besede po telefonu so bile polne hvale Bogu.

»Nikoli ne bom zapustil tega Boga,« ji je rekel. »Čudovit je.«

Zadnji trenutki leta

Vzrok strmoglavljenja ni bil jasen. Sovjetsko letalo, ki ga je upravljal lokalni letalski prevoznik, je očitno dobilo težave z motorjem kmalu po vzletu iz mesta Kamako, na 150 kilometrov dolgem letu v Tshikapa, ki se nahaja blizu meje z Angolo.

Pilot letala je iskal mesto za pristanek, a težava z motorjem je postajala vedno hujša. Medtem ko je letalo izgubljalo na višini, je kabino napolnil dim in Pius je videl pilota, ki je odšel iz pilotske kabine.

V tistem trenutku je zaslišal glas, ki mu je rekel: »Sledi pilotu.« Videl je kako je pilot odprl zasilni izhod in skočil iz letala. Tudi on je skočil ven. Nekaj trenutkov pozneje je letalo trčilo v grmovje in zagorelo. Letalo je padlo približno 3 kilometre stran od letališča.

Po nesreči so lokalni adventistični vodje izrekli sožalje družinam umrlih. Med potniki so bili poslovneži in mati iz Angole.

Nobenih sobotnih letov

Pius, laični evangelist, ki prav tako dela kot trgovec z diamanti, se je vkrcal na letalo v upanju, da bo obiskal cerkev s 15 ljudmi, ki jo je osnoval po evangelizacijskih srečanjih. Toda ko je poskušal rezervirati direkten let v mesto, v katerem je bila cerkev, je izvedel, da je let samo v soboto.

Predstavniku letalske družbe je pojasnil, da se je odločil, da v soboto ne bo letel.

»Ne morem. V soboto slavim Boga,« je rekel.

»Ampak let je samo ob sobotah,« je odgovoril predstavnik letalske družbe.

Pius se je odločil, da bo še isti dan našel drugo pot, ki ga bo pripeljala do cilja. Ko je iskal drugo možnost, se je odločil kupiti vozovnico pogubnega leta. Z letališča je poklical svojo ženo, da bi ji sporočil o spremembi načrtov. Upal je, da bo našel drugo pot, ki ga bo prav tako pripeljala do mesta, v katerem je osnoval cerkev.

Tistega popoldneva je Nicole čakala na možev klic, da je varno prispel na alternativno letališče. Vendar klica ni bilo.

Končno jo je poklical bratranec in vprašal: »Kako je tvoj mož?«

Nicole je rekla, da že od jutra nista govorila, in vprašala, ali se je on slišal z njim. Bratranec je odložil slušalko, brez kakršnegakoli odgovora. Nicole ga je takoj poklicala nazaj in zahtevala, naj ji pove, kaj se dogaja.

»Še naprej moli in služi Bogu,« je rekel bratranec. »Letalo, na katerem je bil tvoj mož,

je strmoglavilo in vsi so umrli razen tvojega moža in pilota.«

Nicole je odšla v svojo spalnico in padla na kolena, da bi molila. Kmalu zatem jo je poklical prijatelj in ji povedal, da ji je preko interneta poslal fotografije njenega moža in letalske nesreče. Nicole je odhitela v kavarno z dosegljivim internetom in si ogledala fotografije.

Ko je videla, da je Pius živ kljub poškodbam, ji je odleglo.

Nicole ima mnogo vprašanj o tem, kaj se je na ta dan pravzaprav zgodilo. Ne more razumeti, zakaj sta njen mož in pilot letala preživela, ostali pa so umrli. Ne ve, ali je moževa odločitev, da ne bo letel na sobotni dan igrala kakšno vlogo v zgodbi. Vendar verjame, da je bil rešen, kakor je obljubljeno v Psalmu 91,14, kjer Bog pravi: »Ker mi je vdan, ga hočem osvoboditi, branil ga bom, ker spoznava moje ime.«

»Bodimo zvesti Bogu, ker nas lahko vedno zaščiti,« pravi Nicole.

Hvala za vaš prostovoljni misijonski dar, ki pomaga osnovati cerkve v Demokratični republiki Kongo in po vsem svetu.

28. januar 2023

MOLITEV VERE

Elia, Tanzania

Elia je imel veliko težavo. Srednjo šolo je končal v Tanzaniji in zdaj je bil sprejet na Univerzo v Arushi, ki pripada adventistični cerkvi. Vendar ni imel dovolj denarja za šolnino.

Univerza v Arushi ni bila njegova prva izbira. Postavil jo je na tretje mesto svojega seznama, na katerem so bile še štiri druge univerze, na katerih si je želel študirati. Poklical je svojega prijatelja Jospeha, sošolca iz srednje šole, da bi ga vprašal, kje namerava študirati.

»Pojdiva na Univerzo v Arushi,« je rekel Joseph. »Lepo bi bilo, če bi bila skupaj.«

Tudi Elia je pomislil, da bi bilo lepo študirati skupaj z Josephom. Oba sta se prijavila na Univerzo v Arushi in bila sprejeta na dodiplomski študij pedagogike.

Elia in Jospeh sta si čestitala in se zahvalila Bogu. Toda obema je primanjkovalo denarja, da bi lahko plačala šolnino. Zaprošila sta za državno denarno pomoč.

En teden pred odhodom na študij se je Elia udeležil srečanj molitvenega tedna v adventistični cerkvi Yombo. Pastor je prosil udeležence, naj svoje prošnje za molitev zapišejo na list papirja. Elia je bil presenečen, ko je zapisal na papir molitev hvaležnosti, namesto svojo prošnjo.

»Hvala ti, Gospod, da si mi omogočil vpis na Univerzo v Arushi in za finančno pomoč za kritje šolnine,« je zapisal.

Finančne pomoči sicer ni prejel, ampak je zapisal zahvalo v veri, da bo Bog to omogočil.

V petek sta Elia in Jospeh odšla na avtobusno postajo, da bi kupila vozovnice za 600 kilometrov dolgo pot od glavnega mesta Tanzanije Dar es Salaama, do univerze v mestu Usa River. Po nakupu vozovnic se je Jospeh glasno spraševal o njuni prihodnosti.

»Kupila sva vozovnice za Arusho, ampak kot veš, bova tam samo tujca,« je rekel Joseph. »Kako bova preživela brez finančne pomoči?«

Elia je vprašal: »Ali verjameš v Boga?«

»Ja, ampak ...« je rekel Joseph.

Elia ga je ponovno vprašal. »Ali ni Bog, v katerega veruješ, isti kot Bog, v katerega tudi jaz verujem?«

»Ja,« je rekel Jospeh.

»Ker nama je Bog dovolil, da sva kupila vozovnice do univerze, nama bo tudi pomagal preživeti,« je rekel Elia.

Kasneje istega dne sta Elia in Jospeh prejela sporočilo, da je bila njuna finančna pomoč odobrena. Jospeh je poklical Elia, da bi izrazil svoje začudenje.

»Tvoja vera, ki si pokazal je neverjetna,« je dejal.

V soboto je šel Elia v cerkev in delil veselo novico. Zanj je bil to pravi čudež. Pastor je potem molil zanj, verniki pa so mu zaželeli Božji blagoslov pri njegovem bivanju na univerzi.

Danes Elia zaključuje študij na univerzi. Spoznal in spoprijateljil se je s številnimi študenti, ki so prišli na univerzo, potem ko so jih zaradi spoštovanja sobote vrgli z njihovih univerz. Zaveda se, da ne bi mogel spoštovati sobote, če bi šel na kakšno drugo univerzo.

»Svojo študentsko pot sem začel z velikim upanjem, da bom dobil boljšo izobrazbo, in svoje odločitve ne obžalujem,« pravi.

Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal pri širitvi Univerze v Arushi z gradnjo nove večnamenske dvorane.

»Trenutno naši Univerzi v Arushi primanjkuje stavb,« pravi Elia. »Vaš dar trinajste sobote bo pomagal dokončati stavbo s številnimi učilnicami in pisarnami, ki bodo številnim študentom pomagale pridobiti celovito izobrazbo. Naj vas Gospod blagoslovi, medtem ko boste prispevali svoj dar trinajste sobote v tem četrletju.«

4. februar 2023

BOŽJI ČAS

Godwin K. Lekundayo, Tanzanija

Kot okrožni pastor sem spoznal, kako Bog razume čas. To sem spoznal, ko sem tri tedne vodil evangeljska srečanja v Tanzaniji.

Organizatorji so za srečanja izbrali suho sezono v Moshiju, mestu ob vznožju Kilimandžara, najvišje gore v Afriki.

Toda po prvem tednu je začelo močno deževati.

Zaskrbelo me je, da bo dež ljudi zadržal doma, zato sem predlagal, da srečanja prestavimo na pozneje.

Na moje presenečenje je predsednik lokalnega organizacijskega odbora – laični vernik – moj predlog zavrnil.

»Ne, pastor, ne bomo prestavljali srečanj,« je rekel. »Molili smo za ta srečanja dovolj zgodaj in naš Gospod je slišal naše molitve, kljub temu da je vedel, da bo deževalo.«

»Torej, kaj bomo storili?« Sem vprašal. »Saj vidiš, da močno dežuje.«

Malo vere

»Moramo imeti malo vere in verjeti, da je naš Bog občutljiv za čas teh srečanj,« je dejal.

»Molimo tako: 'Naš dobri Gospod, lahko dopustiš, da dežuje, koliko želiš, vendar naj preneha deževati med 15.30 in 18.30.«

Tako bi ljudje imeli 30 minut časa za potovanje do srečanj, ki se začnejo ob 16. uri, in 30 minut za vrnitev domov po koncu srečanj ob 18. uri.

Nisem bil prepričan, da je bila ta prošnja prava, vendar sem se pridružil molitvi.

Naslednje jutro je deževalo v hudournikih. Deževalo je tudi v popoldanskem času. Toda točno ob 15.30 je prenehalo deževati.

Naše srečanje se je začelo ob 16. uri in pridigal sem do 18. ure, kot je bilo dogovorjeno. Ob 18.30 je ponovno začelo deževati.

Vreme je sledilo temu vzorcu naslednja dva tedna.

Deževalo je cel dan, razen v času med 15.30 in 18.30.

Nekega dne je obiskovalec prišel na mesto srečanja ob 15. uri, da bi si zagotovil dober sedež. Čakal je nekaj časa, in ko je videl močan naliv, je pomislil, da srečanja ne bo, zato je odšel.

Naslednji dan je vprašal, ali je bilo srečanje tudi prejšnji dan.

»Seveda,« sem odgovoril. »Boga nismo prosili, da bi prenehalo deževati ob 15. uri. Prosili smo, da preneha ob 15.30, zato je treba spoštovati Božji čas.«

»Nikoli več ne bom naredil te napake,« je rekel obiskovalec.

Po tem pogovoru, je vsak dan čakal do 15.30, da bi prišel na srečanja, in vsak dan je prišel suh.

12 krstov

V soboto smo nenadoma ugotovili, da smo pozabili prositi Gospoda, da ne bi deževalo v času jutranjega bogoslužja. Toda Bog pozna naše šibkosti in od 9. ure zjutraj in do poldneva ni deževalo.

Na zadnjo soboto sem v reki krstil 12 ljudi. Ko sem zadnjo osebo dvignil iz vode, je pričelo deževati. »Tako si blagoslovljen,« sem mu rekel. »Krščen si z rečno vodo in z nebeškim deževjem.«

Izkušnja me je naučila, da je Bog občutljiv za čas. Čeprav se Bog morda ne sooča s časovnimi omejitvami kakor mi, pričakuje, da bomo mi občutljivi za čas in da bomo dobri

gospodarji časa. Pavel nam v Efežanom 5,15-16 pravi: »Skrbno torej pazite kako živite, ne kot nemodri, ampak kot modri. Skrbno izrabljajte čas, kajti dnevi so hudi.«

Če bi na evangelizacijskih srečanjih govoril dlje, bi se morali ljudje vračati domov v času, ko je deževalo. Nekateri bi se lahko prehladili ali pa se preprosto ne bi vrnili. To, da dobro upravljamo s časom, je pomembno.

Vabim vas, da se mi pridružite v molitvi, da bomo bolj skrbni glede časa: »Tako nam daj spoznati štetje naših dni, da pridemo do srčne modrosti.« (Psalm 90,12)

Hvala za vaš pravočasni dar trinajste sobote, ki bo pomagala šestim misijskim projektom v Vzhodno-srednjeafriški diviziji, vključno z gradnjo zelo potrebne večnamenske dvorane na Univerzi v Arushi v Tanzaniji.

11. februar 2023

PREDAVANJA, KI SPREMINJAJO ŽIVLJENJE – 1. del

Henry, Tanzania

Henry ni bil vernik adventistične cerkve, vendar so ga adventisti vztrajno spodbujali, naj gre študirat računovodstvo na univerzo v Arushi v Tanzaniji, ki pripada adventistični cerkvi.

Vendar je Henry ugotovil, da se ne more vpisati na univerzo, ker nima dovolj sredstev. Z veliki razočaranjem je razmišljal o svoji prihodnosti. Pastor je izvedel za njegovo težavo in ga ohrabil.

»Še naprej razmišljaj o odhodu na Univerzo v Arushi,« je rekel.

Tudi pastorjeva družina ga je spodbujala, naj ne obupa.

Henry je zaprosil za državno finančno pomoč za svoje izobraževanje, nato pa čakal in čakal na odgovor. Minilo je nekaj mesecev boleče tišine. Nato pa ga je Univerza v Arushi kontaktirala in mu sporočila vznemirljivo novico.

»Država je v celoti odobrila tvojo prošnjo za finančno pomoč,« je rekel univerzitetni pastor. »Oglasi se na Univerzi v Arushi, da te sprejmemo in vpišemo.«

Henry je prišel na kampus z veliki upi. Imel je načrte, da bo po diplomi dosegel mnogo čudovitih stvari. Star je bil 22 let in vsa prihodnost je bila pred njim.

Njegovi prvi vtisi o Univerzi v Arushi so bili dobri. Kampus je imel čudovito pokrajino in se je nahajal blizu narodnega parka Arusha. Občasno je videl zebre in gazele, kako se sprehajajo po kampusu.

Gora Meru, peta najvišja gora v Afriki, je stala visoko na zahodu in ob jasnih dneh je lahko z okna učilnice videl najvišjo goro Afrike, goro Kilimandžaro.

Ugotovil je, da ima Univerza v Arushi mednarodno študentsko telo, ki združuje mlade iz Kenije, Ruande, Ugande, Bocvane, Demokratične republike Kongo in drugih držav. Začel se je zanimati za spoznavanje različnih kultur drugih afriških držav.

Še posebej so mu bili všeč profesorji. Na njegovo presenečenje je večina profesorjev živela na kampusu in so zaradi tega bili dostopni za kakršnokoli pomoč tudi po končanih predavanjih. Njihov stil poučevanja ga je spominjal na skrb staršev za otroke. Profesorji so ga obravnavali kot sina. Vsako predavanje se je začelo z molitvijo.

Poglobil se je v študij in med študijem je veliko časa namenil primerjanju adventistične vere z versko tradicijo svoje družine. Ugotovil je, da ga privlači adventistična vera. Nikoli ni zamudil sobotnih bogoslužij, molitvenih srečanj ob sredah zvečer in molitvenih tednov.

Kljub temu je še vedno ob nedeljah redno obiskoval bogoslužja svoje cerkve. Imel se je za predanega člana cerkve svoje družine. Bil je celo blagajnik kluba študentov Univerze v Arushi, ki so pripadali denominaciji njegove cerkve.

Za Henryja so bili obroki, ki so jih stregli v univerzitetni menzi, ena od zanimivosti adventistične vere. Kuharice so pripravljale strogo vegetarijansko hrano. Preden je prispel na univerzo, je Henry prebral, da je idealna človeška prehrana sestavljena iz semen, sadja in zelenjave brez mesa. Študij na univerzi mu je dal priložnost, da to, kar je prebral, udejanji v praksi.

Po treh mesecih stroge vegetarijanske prehrane ni opazil nobenih sprememb pri svojem zdravju. Nekega dne so ga prijatelji povabili na kosilo izven kampusa, kjer so jedli ovčje meso. Tisto noč se Henry ni mogel osredotočiti. S težavo se je učil, čutil je, da so njegove molitve šibke in ni trdno spal. To je bil trenutek, ko se je odločil, da je zanj vegetarijanska prehrana najboljša izbira.

Henry je bil presenečen nad tem, kako so adventisti praznovali Gospodovo večerjo.

Nikoli ni videl ljudi, ki bi si v parih umivali noge. Umivanje nog v kombinaciji z uživanjem kruha in pitjem grozdnega soka mu je dalo novo razumevanje pomena pravega odpuščanja in ponižnosti.

Sobotni popoldnevi so bili še bolj posebni. Učitelji in drugi učenci so ga pogosto vabili na kosilo. Presenečen je bil, da ga nihče ni nikoli vprašal, ali je adventist, preden so ga povabili k sebi. Po sobotnem kosilu je obiskoval popoldanske programe v univerzitetni cerkvi ali se odpravil na sprehode v naravo. Včasih pa je samo pel s prijatelji do sončnega zahoda.

Ko so meseci minevali, je dobil nov vpogled v življenje s Kristusom, ki je spremenil njegovo življenje.

Del daru trinajste sobote tega četrtega bo pomagal razširiti Univerzo v Arushi z gradnjo prepotrebne večnamenske dvorane. Hvala, da načrtujete velikodušen dar, ki bo študentom, kot je Henry, pomagal spoznati novo življenje s Kristusom. Henryjeva zgodba se nadaljuje naslednji teden.

18. februar 2023

PREDAVANJA, KI SPREMINJAJO ŽIVLJENJE – 2. del *Henry, Tanzanija*

Prejšnji teden smo izvedeli: Henry je po vpisu na adventistično Univerzo v Arushi v Tanzaniji ugotovil, da mu je adventistična vera všeč. Užival je v bogoslužju, vegetarijanskih obrokih in sobotnih dejavnostih. Vendar je ostal pobožen član veroizpovedi svoje družine.

Med drugim letom študija je Henry na Univerzi v Arushi spoznal mlado adventistko po imenu Doreen iz Kenije. Bila je med številnimi mednarodnimi študenti univerze, vključno s študenti iz Ruande, Ugande, Bocvane, Demokratične republike Kongo in drugod. Henry, ki je bil iz Tanzanije, je želel izvedeti več o različnih afriških kulturah, še posebej pa ga je zanimalo izvedeti več o Doreen.

Henry in Doreen sta postala dobra prijatelja. Povsod sta hodila skupaj. Pomagala sta si pri študiju in skupaj molila. Včasih sta se zapletla v živahne debate o kulturnih razlikah med njunima državama, Tanzanijo in Kenijo.

Sprva Henry in Doreen nista govorila o svojih verskih razlikah. Doreen je mislila, da je Henry adventist. Njena domneva je bila razumljiva, saj je Henry aktivno sodeloval pri verskih dejavnostih na kampusu. Pomagal je pri vodenju bogoslužja in pel v študentskem zboru. Ko je izvedela, da ni adventist, se je začela z njim pogovarjati o Bogu ob vsaki priložnosti.

Potem je bil Henry povabljen na potovanje za študente. Odpravili so se v Ruando. Izlet je organizirala Vzhodno-srednjeafriška divizija, v katero so vključena ozemlja Tanzanije, Ruande, Kenije in osmih drugih držav.

To je bil Henryjev prvi obisk Ruande. Deželo je poznal le po sloganu »Dežela tisočerih gričev in nasmehov«. Zdaj je to videl na lastne oči.

Ko se je po potovanju vrnil v Tanzanijo, so ga prosili, naj govori o Ruandi na posebnem programu za cerkvene vodje. Bil je presenečen, da so njega, ki je bil neadventista, povabili k sodelovanju pri programu.

To potovanje ga je navdihnilo za naslednje študentsko potovanje v naslednjem študijskem letu, katerega cilj je bila Kenija. Naslednje leto je ponovno šel na izlet, in to je bil njegov prvi obisk Kenije. Na izletu je pel z zborom svoje univerze in njihova glasba je prejela visoke pohvale drugih študentov. Ugotovil je, da so bili obroki okusni, izlet dobro organiziran in prenočišče udobno. Ta izkušnja je povečala njegovo spoštovanje do adventistične vere. Potovanje v Kenijo je bilo še posebej zanimivo, ker se ga je lahko udeležil z Doreen.

Henry je na Univerzi v Arushi diplomiral z odliko. Bil je med najboljšimi študenti v svoji generaciji.

Po diplomi je Henry nadaljeval z bogoslužji ob sobotah in ostal v stiku z Doreen. Pet let po diplomi se je odločil, da bo svoje srce izročil Jezusu in svojo odločitev potrdil z javnim krstom. Po tem se je zaročil z Doreen in kmalu sta se poročila.

Henry in Doreen imata zdaj tri otroke. Henry dela za tanzanijsko vlado kot javni uslužbenec in služi Bogu kot blagajnik lokalne adventistične cerkve.

Izrazil je veliko veselje, da bo del daru trinajste sobote tega četrtertletja pomagal razširiti prostore na Univerzi v Arushi z gradnjo prepotrebne večnamenske dvorane.

»Večnamenska stavba bo pomagala privabiti in sprejeti več študentov na univerzo,« pravi. »Upam, da bo veliko študentov v času svojega študija sprejelo resnico in Jezusa Kristusa kot sem ga jaz. Vaš dar trinajste sobote bo imel velik vpliv na Univerzo v Arushi.«

25. februar 2023

PASTOR ALI POLITIK

Jacob, Tanzanija

Jacob je že kot 7-letni deček v Tanzaniji prvič začutil, da ga Bog kliče za pastorka. Toda v najstniških letih se je znašel na razpotju, ali bi postal pastor ali politik.

Zdelo se je, da je postati politik veliko lažja pot. Zato se je odločil, da postavi dejstva pred Boga in vidi njegov odziv.

Jacob se je soočal z velikim pritiskom, da bi vstopil v politiko. Več politikov ga je pozvalo, naj se jim pridruži pri njihovem delu. Njihovi argumenti so bili zelo močni. Rekli so, da je Jacob pokazal bistvene značilnosti za politika, in mu obljubili, da bo delo lahko in plačilo visoko. Njihova ponudba je bila v nasprotju z njegovo otroško željo, da bi postal pastor.

Stvari so se zapletle, saj ni mogel priskrbeti denarja za študij teologije na Univerzi v Arushi, edini adventistični univerzi, ki ponuja pastoralni program v Tanzaniji. Potreboval je precejšnjo vsoto denarja za kritje šolnine, nastanitve in hrane. Jacob je vedel, da ni upravičen do državne finančne pomoči ali štipendije.

Jacob se je odločil preizkusiti Boga. Bil je zvest pri vračanju desetine in darov, zato se je odločil preizkusiti obljubo iz Malahije 3,10, ki pravi: »Prinesite vso desetino v zakladnico, da bo zaloga v moji hiši, in preizkusite me s tem, govori Gospod nad vojskami, če vam tedaj ne odprem zapornic neba in ne izlijem na vas blagoslova do preobilja!«

Jacob je molil: »Dragi moj Gospod, čakal bom na klic, da postanem politik ali da se pridružim tvojemu delu. Sprejel bom tisti klic, ki bo prišel prej.«

Možnosti, da bi bil poklican za politika, so se mu zdele veliko večje od možnosti, da bi bil poklican za pastorka.

Kmalu po molitvi je Jacoba poklical okrožni pastor, ki ga je povabil, naj naslednjo soboto pridiga v eni od njegovih cerkva. Jakob je povabilo sprejel. Potem ko je tisto soboto pridigal, je bil ganjen, ko je slišal člane cerkve vključno s pastorkom, kako hvalijo Boga za njegovo pridigo.

Jacob je začel redno pridigati po različnih cerkvah. Nato je bil povabljen za pomočnika pastorka na osnovni šoli. Čez nekaj časa je Jacob čutil, da mora opustiti svoje delo pomočnika pastorka in ustanoviti medijsko in IT podjetje. Molil je k Bogu, da bi s podjetjem zaslužil dovolj denarja za vpis na Univerzo v Arushi. Molil je, da bi Bog zagotovil dovolj denarja, da mu ne bi bilo treba prositi nobenega člana cerkve za pomoč.

»Vidim, da me kličeš v službo,« je molil. »Prosim, zagotovi mi, da bom sposoben plačati šolnino in nastanitev na univerzi.«

Kmalu je njegovo podjetje začelo služiti dovolj sredstev za pokrivanje večine mesečnih stroškov univerze. Več prijateljev, ki živijo v tujini, se je nepričakovano ponudilo, da prispevajo svoj denar. Jakob se je spraševal, ali je prišel čas za vpis na univerzo.

Nato je prejel klic, da bi služil kot pridružen pastor v cerkvi v bližini univerzitetnega kampusa. To je bil nenavaden klic, saj so v Tanzaniji takšni klici običajno rezervirani za diplomante teologije.

Jacob je sprejel službo in se vpisal na univerzo.

Danes Jacob zaključuje študij na univerzi. Njegovo pridiganje je imelo velik vpliv na mlade. Niz pridig, ki jih je pripravil o praktični veri, je bil dobro sprejet in zdaj piše knjigo o nizu teh pridig. Ko pogleda nazaj, ne dvomi, da ga je Bog poklical k službi zanj pri 7 letih.

»Serija čudežev, ki so se mi zgodili, dokazuje, da me je Bog poklical, ko sem bil mlad,« pravi. »To priča o dejstvu, da Bog kliče ljudi že od otroštva tako kot v starih časih.«

Dar trinajste sobote v tem četrtletju bo pomagal razširiti Univerzo v Arushi z gradnjo večnamenske dvorane, del katere bo prostor za teološki oddelek in učilnice za misijonsko usposabljanje. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar trinajste sobote, da bi študentom, kot je Jacob, pomagali odgovoriti na Božji klic k službi.

BEG PRED KONTROVERZNOSTJO

Caude, Ruanda

Claude je bil do 12. leta že redno pijan. Želel je pobegniti pred spori, ki so zaznamovali njegovo mlado življenje v Ruandi.

Claude je odraščal v družini, ki se je znašla v konfliktih. Že od malih nog je slišal očeta in mamo, kako se nenehno prepirata. Mati se je prepirala tudi s taščo in je po teh prepirih včasih za več dni odšla k svoji mami. Mama je prosila očeta, naj družino preseli v drugo mesto, stran od sorodnikov, a jo je zavrnil, češ, da jih ne more zapustiti.

Claude se je močno prestrašil, ko je oče nenadoma resno zbolel. Vzel je zdravila, ampak je postalo še hujše. Odšel je na kliniko, a zdravnik ni mogel pomagati in ga je poslal v bolnišnico. Tam so očetu diagnosticirali malarijo. Oče je preživel veliko dni v bolnišnici in Claude je slišal ljudi govoriti, da bo umrl. Vendar pa se je oče v bolnišnici, namesto da bi umrl, začel čudno obnašati. Zdravnik je poslal očeta v psihiatrični oddelek. Po številnih zdravljenjih je oče okreval in se vrnil domov. Toda zaradi zdravljenja je postal gluhi.

Namesto da bi se veselili očetove čudežne ozdravitve, so sumničavi sorodniki in sosedje dvomili o tem, ali je imel malarijo. Govorili so, da ga je mama poskušala zastrupiti. Mama ni mogla več prenašati teh govoric, se ločila in Clauda pustila z očetom. Oče je Clauda poslal k babici. Ko se je oče ponovno poročil, je fanta pozval, naj se vrne domov.

Clauda je zaznamovalo njegovo težko otroštvo. Počutil se je samega na svetu in začel je piti pivo, vse dokler ni bil vsak dan pijan. Kot 12-letni deček je bil obupno nesrečen.

Nekega dne je po nekaj pijačah opazil, da sosedov fant hodi po cesti z izvodom knjige Ellen White z naslovom Veliki boj. Na naslovnici knjige je bila slika angelov, oblečenih v bela oblačila. Claude je bil presenečen nad naslovom Veliki boj. Vedel je, da beseda »kontroverznost« oziroma boj pomeni nesoglasje ali prepir. Videl je veliko nesoglasij in prepirov. Če je knjiga o velikem prepiru, je pomislil, zakaj so bili na naslovnici angeli v belem? Bil je zelo radoveden.

»Ali si lahko izposodim tvojo knjigo?« je vprašal dečka.

Fant je videl, da je Claude pijan, saj se je do njega opotekal.

»Če se pokesaš, boš stal kot ti angeli, ki jih vidiš na naslovnici,« je rekel deček. »Če se pokesaš, boš stal pred Jezusom, ko se vrne v slavi.«

Fantove besede so zadele Clauda kot strela z jasnega. Takoj se je streznil. Zaradi svojih dejanj je čutil veliko krivdo. Spomnil se je, da je sosedov fant vsako soboto hodil v cerkev.

»Ali grem lahko naslednjo soboto s teboj v cerkev?« je vprašal.

Fant se je nasmehnil. »Da,« je rekel. »Prosim, pridi z mano.«

V soboto so tako otroci kot odrasli sprejeli Clauda v cerkvi. Počutil se je srečnega in ljubljenega in užival je v programu sobotne šole. Naslednjo soboto se je vrnil v cerkev. Začel je brati Sveto pismo. Prebiral je tudi druge duhovne knjige, ki si jih je sposodil od otrok v cerkvi. V neki knjigi je bral o dečku, ki je želel sporočiti veselo novico drugim. V zgodbi je deček vprašal svojega očeta: »Kako naj učim Božjo besedo druge otroke?« Oče mu je odgovoril: »Napiši svoje najljubše svetopisemske vrstice na liste papirja in jih nato podari drugim otrokom.«

Claudu je bila zamisel všeč in takoj je začel pisati svoje najljubše svetopisemske vrstice na liste papirja in jih dajati drugim otrokom. Kmalu so nekateri od teh otrok začeli hoditi v cerkev s Claudom. Štirje med njimi so svoje srce pri krstu predali Jezusu.

Danes je Claude 15-letni srednješolec in še vedno deli svetopisemske vrstice drugim.

»Ljubim Jezusa,« pravi. »Zaradi križa zdaj vem, da mi je Jezus odpustil, in zato se mu zahvaljujem. Še naprej bom delil Božjo besedo, ko se bom pripravljala na Jezusov drugi приход.«

Hvala za vaš misijonski dar sobotne šole, ki bo pomagal v Ruandi in po svetu širiti dobro novico o Jezusovi skorajšnji vrnitvi.

11. marec 2023

GRADNJA, KI REŠUJE ŽIVLJENJA

Eustace A. Penniecook, Ruanda

Bilo je, kakor da bi se uresničile sanje.

Že leta je rasla želja, da bi v Ruandi odprli medicinsko šolo, kjer bi mladi lahko študirali in postali zdravniki in medicinske sestre. Diplomanti šole ne bi bili sposobni le zdraviti bolnih, temveč jih tudi voditi k nogam mogočnega zdravnika Jezusa Kristusa.

Zdaj so s pomočjo daru trinajste sobote stavbe začele dobivati obliko na kampusu Adventistične univerze v Srednji Afriki na obrobju Kigalija, glavnega mesta Ruande.

Vsak dan je več kot 300 gradbenih delavcev zavzeto gradilo zidove, postavljalo streho in polagalo tla.

Toda preden je jutranji zrak prebodel žvenket kladiv in brnenje žag, so se z razprostranjenega gradbišča slišale pesmi hvale.

Kaj se je dogajalo?

Delavci so častili Boga s študenti univerze. Več študentov teologije je bilo tako navdušenih nad novo medicinsko fakulteto, da niso želeli čakati na misijonsko orientirane zdravnike. Želeli so, da bi univerza začela pridobivati ljudi za Gospoda še pred otvoritvijo. Zato so se odločili povabiti gradbene delavce, da vsako jutro z njimi pojejo hvalnice, berejo Sveto pismo in molijo.

Sprva se je le peščica gradbenih delavcev ustavila pri delu, da bi se pridružili jutranjemu bogoslužju. Drugi delavci pa so bili neučakani in so se takoj lotili dela.

Toda ko so dnevi in tedni minevali, se je število gradbincev, ki so častili Boga, stalno povečevalo. Njihovi šefi, izvajalci, ki so jih najeli za gradnjo medicinske fakultete, so opazili njihovo zanimanje za jutranja bogoslužja in so jim namenili poseben čas za petje in proučevanje Svetega pisma.

Ko so meseci minevali, so študentje teologije iskali gradbene delavce, ki bi si želeli izvedeti še več o Jezusu.

»Si predstavljate,« so rekli delavcem, »da se ta medicinska fakulteta gradi za prihodnje zdravstvene voditelje, da bi lahko pripeljali ljudi h Kristusu?«

Gradbeni delavci so bili presenečeni, ko so slišali cilje, ki si je postavila medicinska fakulteta. Njihova srca so bila pritegnjena k Jezusu že medtem, ko so gradili fakulteto.

Delavci so tako začeli prihajati na delo prej, da bi slišali Božjo besedo. Na gradbišče niso prišli samo zaradi zaslužka, ampak tudi zato, da bi slišali veselo sporočilo.

»Dobra novica evangelija je, da je Jezus prišel umret za vas,« so rekli študenti teologije. »Ta medicinska fakulteta želi pripeljati več ljudi do tega spoznanja.«

Gradnja medicinske fakultete je bila končno dokončana in tako sta jo slavnostno odprla ruandski predsednik države in predsednik generalne konference.

Sedemindvajset gradbenih delavcev je ob odprtju predalo svoja življenja Jezusu. Osemnajst žensk in devet moških, ki so bili na jutranjih bogoslužjih, se je odločilo živeti za Gospoda.

»Razmislite o tem,« se je čudil Emile, pastor študentov, ki je študentom teologije pomagal voditi jutranja bogoslužja. »Življenja se že zdaj spreminjajo za nebesa, študenti pa sploh še niso prišli študirati na medicinsko fakulteto.«

Medicinska fakulteta na Adventistični univerzi v Srednji Afriki ima po zaključku prve faze prostora za 35 študentov. Zdaj učitelji prihajajo z vsega sveta, da bi te mlade na univerzitetnem kampusu na obrobju Kigalija v Ruandi usposobili za služenje. Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrletju, ki bo pomagal zgraditi domove za nove učitelje.

18. marec 2022

ŠOLA, KI JE BILA ZGRAJENA NA MOLITVI

Cesiah Y. Pimentel de Penniecook, Ruanda

To je zgodba o tem, kako so se sanje uresničile s pomočjo vaših darov trinajste sobote.

Leta 2016 se je zbral dar trinajste sobote za pomoč pri izgradnji medicinske fakultete na Adventistični univerzi v Srednji Afriki na obrobju glavnega mesta Ruande, Kigalija.

Že nekaj let so člani cerkve v Vzhodno-srednjeafriški diviziji sanjali o medicinski fakulteti. V regiji je bila velika potreba po zdravstveni oskrbi.

Predsednik divizije je določil skupino ljudi, ki bi preučila možnosti odprtja medicinske fakultete. Ko je predsednik generalne konference obiskal državo, se je srečal s predsednikom Ruande in bil povabljen na otvoritev fakulteto.

Projekt je naletel na številne ovire. Nekateri so se spraševali, ali se bo fakulteta sploh odprla. Na vrhu seznama izzivov sta bila potreba po denarju in kandidat za prvega dekana fakultete.

Bog je zagotovil sredstva od članov cerkve v diviziji. Nato so se verniki z vsega sveta pridružili tako, da so leta 2016 prispevali svoj dar trinajste sobote. Dr. Eustace A. Penniecook iz Kostarike, ki je poučeval na univerzi Montemorelos v Mehiki, je bil povabljen, da vodi projekt kot prvi dekan, zato se je z družino preselil v Ruando.

A to je bil šele začetek. Preostalih izzivov je bilo veliko: izpolnjevanje predpisov, razvoj učnega načrta, usklajevanje gradnje in iskanje pohištva, opreme ter iskanje profesorjev in osebja.

Molitev je postala ključni del projekta. Člani cerkve so molili v celotni diviziji in po celem svetu. Na spletu je bila ustanovljena molitvena skupina v Kostariki in v Mehiki, od koder je bil dr. Penniecook in njegova družina.

»Za kaj konkretno naj molimo?« je dan za dnem spraševal vodja spletne molitvene skupine, ko so se člani zbirali ob 3. uri po ruandskem času za molitev.

Tudi neadventisti so molili. Nekega dne je na gradbišče prišel neadventistični par.

»Čakamo, da se ta fakulteta odpre, saj želimo svojo hčerko pripeljati sem,« je rekel oče. »Vemo, da se soočate s številnimi izzivi. Vendar imamo molitveno skupino za fakulteto in vemo, da bo Bog dovolil, da ta ustanova razvije mlade ume.«

Nazadnje je bil učni načrt potrjen, medicinska fakulteta je bila dokončana in je slavno otvoritev dočakala 2. septembra 2019. Ostal je le še zadnji državni pregled prostorov.

Nato pa je udarila pandemija covid-19. Zaradi zaprtih mej je zamujala prepotrebna oprema. Ko se je zdelo, da je bilo vse upanje izgubljeno, je posredoval Bog in izdano je bilo posebno dovoljenje za pošiljanje opreme na fakulteto.

Po dveh popolnih zaprtjih v Ruandi je ekipa državne inšpekcije končno lahko obiskala prostore in odobrila fakultetne prostore. Šola je bila pripravljena sprejeti svojo prvo skupino študentov januarja 2021.

Mladi so bili prepoznani kot potencialni medicinski misijonarji v vseh unijah Vzhodno-srednje Afrike. Iskali so študente z akademsko izobrazbo in znanjem angleščine, da bi zadovoljili zahteve za Božji klic, da služijo kot voditelji v medicinskem misijonarskem delu.

Novo popolno zaprtje zaradi pandemije covid-19 je preložilo začetek pouka. Mednarodne študente so pozvali, naj ostanejo doma, dokler zaprtje države ne bo odpravljeno. Toda štirje študenti so že bili na poti v Ruando in potovanja niso mogli odpovedati. Tako so karanteno preživeli v Ruandi, daleč stran od doma v Južnem Sudanu, Etiopiji, Kamerunu in Liberiji.

Počasi so minevali tedni. 8. marca 2021 pa se je fakulteta končno odprla.

Danes medicinska fakulteta deluje v polnem obsegu. Izzivi ostajajo, vendar šolski voditelji ne dvomijo, da ima Bog vse pod nadzorom.

Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki je pomagal zgraditi to adventistično medicinsko šolo. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo zgradil domove za novo osebje medicinske fakultete. Hvala za vaše molitve in za načrtovanje velikodušnega daru naslednjo soboto.

25. marec 2022

BREZ DOLGA

Lydie, 13. sobota

Lydie je odraščala v revnem domu v Ruandi. Njena največja želja je bila diplomirati na univerzi, da bi dobila dobro službo in preživljala svoje starše.

Ampak kako?

Lydie je v srednji šoli dobivala dobre ocene in je bila sprejeta na Univerzo v Ruandi, največjo visokošolsko ustanovo v državi.

Vendar ni dobila ene izmed redkih državnih štipendij. Sama pa si tudi ni mogla plačati celotne šolnine. Poleg tega njeni starši niso imeli denarja, da bi ji lahko priskočili na pomoč.

Vendar pa so si tudi Lydieni starši želeli, da bi študirala. Pomagali so ji pri sprejemu na fakulteto za medicinske sestre na Adventistični univerzi v srednji Afriki, kjer je bila šolnina ugodnejša.

Lydie je bila navdušena.

Že vrsto let si je želela postati medicinska sestra in pomagati bolnim ljudem. Zdaj je končno imela priložnost pridobiti izobrazbo, ki jo je potrebovala, da bi izpolnila svoje sanje.

Na začetku šolskega leta se je pridružila razredu 35 študentov zdravstvene nege. Za razliko od Univerze v Ruandi, kjer bi se izgubila v množici na ogromnem kampusu, je imela Adventistična univerza v srednji Afriki le 70 študentov in manjši kampus.

Ugotovila je, da so vsi prijazni in gostoljubni ter da živijo skupaj kot družina.

Učitelji so bili prijazni in so poleg poučevanja preživeli dodaten čas s študenti med jutranjim bogoslužjem, molitvenim sestankom sredi tedna in sobotnim bogoslužjem.

Lydie je bila iz neadventistične družine, vendar je vseeno nekaj vedela o soboti. Kot deklica se je spoprijateljila z adventističnimi otroki in od njih slišala resnico o soboti.

Zdaj je pričela spoštovati sobote, saj je kot študentka morala vsako soboto obiskovati cerkveno bogoslužje.

Ta zahteva je sploh ni motila. Oboževala je soboto!

Ker je želela še veliko več izvedeti o soboti, se je prijavila na svetopisemski tečaj.

Ko je proučevala, se je prepričala, da je sedmi dan sobota in da je to Božji sveti dan. Toda odlašala je z odločitvijo, da bi svoje srce predala Jezusu in se krstila.

»Če opravim vse predmete v prvem letniku, se bom krstila,« si je rekla.

Tako je opravila je vse predmete iz prvega letnika. Toda ponovno je odlašala z odločitvijo o krstu.

V drugem letniku se je začela boriti s plačilom šolnine. Denarja je bilo zelo malo in kazalo je, da ne bo mogla dokončati leta.

Sklenila je dogovor z Bogom.

»Če mi Bog dovoli, da dokončam drugi letnik študija, se bom krstila,« je rekla.

Končala je drugi letnik. Tokrat je svojo obljubo držala. Bog jo je blagoslovil na neverjeten način in najmanj, kar je lahko naredila, je bilo, da mu je predala svoje srce.

Lydie se je krstila.

Toda problem dolga je ostal.

Njeni starši niso imeli sredstev, da bi ji pomagali, in Lydie je med študijem težko zaslužila denar. Življenje je zanje postalo izjemno težko in zamudila je več zaključnih izpitov.

Svetla točka v tistih mračnih dneh so bili njeni adventistični sošolci. Molili so z njo in jo spodbujali, naj ne obupa.

In tako je Lydie končala tretji letnik.

Na začetku četrtega in tako tudi zadnjega letnika je postalo jasno, da se bo morala izpisati iz univerze. Imela je več kot 1 milijon ruandskih frankov dolga (to je 1500 ameriških

dolarjev). Zaradi dolga se ni smela prijaviti k predmetom zadnjega letnika.

Lydie je začela delati s polnim delovnim časom, da bi odplačala dolg. V kampusu je našla gradbeno službo in pomagala zgraditi novo medicinsko fakulteto na univerzi.

Bolelo jo je, ko je videla svoje prijatelje, kako obiskujejo predavanja in uživajo v drugih dejavnostih na kampusu, medtem ko ona dela. Želela si je, da nikoli ne bi prišla na univerzo. Želela je, da bi pustila službo in se vrnila v svojo vas.

Nekega dne je svojo zgodbo v solzah delila z enim od univerzitetnih učiteljev.

»Gospod razume tvojo stisko,« je prijazno rekel učitelj. »Ne bo te pustil na cedilu.«

Spodbudil jo je, naj ne zapusti univerze in naj raje en teden prosi Boga v molitvi za pomoč.

Lydie je molila vsak dan teden dni. Na koncu tedna se je zdelo, kakor da še vedno ni odgovora od Boga.

Profesor jo je spodbujal še naprej, naj ne obupa.

»Nadaljuj z molitvijo in čakaj na Božji odgovor,« je rekel.

Lydie je še en teden vsak dan prosila Boga.

Konec drugega tedna je prejela nepričakovan telefonski klic. Družinski prijatelj jo je poklical in ji ponudil natančen znesek denarja, ki ga je potrebovala za poplačilo dolga.

Lydie je bila presrečna! Njene molitve so bile uslišane. Odplačala je dolg in s pridnim učenjem hitro dohitela sošolce.

Lydie je novembra 2021 diplomirala iz zdravstvene nege na Adventistični univerzi v srednji Afriki.

»Gospod ni le odgovoril na mojo molitev, ampak je vame zasadil tudi seme vzdržljivosti in potrpežljivosti, da mu bom služila, kamorkoli me bo poslal,« je rekla.

Hvala za vaš dar trinajste sobote v letu 2016, ki je pomagal zgraditi medicinsko fakulteto na Adventistični univerzi v srednji Afriki. Fakulteta se je odprla leta 2021. Del današnjega daru trinajste sobote bo pomagal zgraditi domove za nove profesorje na medicinski fakulteti. Hvala, ker ste načrtovali velikodušen prispevek za pomoč temu pomembnemu projektu in petim drugim projektom v Vzhodno-srednjeafriški diviziji.